

Sygn. akt II Ka 733/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 278 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 września 2015 r. sygn. akt VII K 390/14

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. przyjmuje, że czyn przypisany oskarżonemu M. S. w pkt I orzeczenia stanowi wykroczenie z art. 119§1 i 2 kw i na podstawie art. 45§1 kw oraz art. 5§1 ust. 4 kpw postępowanie przeciwko M. S. w tym zakresie umarza wobec przedawnienia karalności wykroczenia;

2. stwierdza, że wydatki związane z orzeczeniem z pkt 1 wyroku ponosi Skarb Państwa;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od M. S. na rzecz Skarbu Państwa 280 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 733/15

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

I. Daty bliżej nieokreślonej w okresie od września do października 2013 r. w miejscowości G. gm. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłował dokonać kradzieży śruty sojowej w ilości 200 kg o wartości nie mniejszej jak 440 zł na szkodę M. B. (1) lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ujawnienie tego czynu przez innych pracowników,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

II. Daty bliżej nieokreślonej w okresie miesiąca grudnia 2013 r. do dnia 21 stycznia 2013 r. w miejscowości G. gm. (...) woj. (...) posługując się oryginalnym kluczem dokonał włamania do garażu blaszaka na terenie firmy (...), a następnie po wejściu do środka dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości nie mniejszej jak 200 l o łącznej wartości nie mniejszej jak 1000 zł na szkodę M. B. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

W sprawie tej oskarżono także Ł. C. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, D. S. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 2 kk w zb. z art. 283 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a także M. B. (2) o czy z art. 245 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 25 września 2015 r., sygn. VII K 390/14 Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. uznał oskarżonego **M. S.** za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, przy czym przyjął, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk skazał go na karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. uznał oskarżonego **M. S.** za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, przy czym przyjął, iż wartość skradzionego mienia wynosi 1042 zł i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił **M. S.** na okres 2 (dwóch) lat próby;

IX. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych **M. S.** i **Ł. C.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego M. B. (1) kwoty 1042 (jeden tysiąc czterdzieści dwa) złote;

X. zasądził solidarnie od oskarżonych M. S. i Ł. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. B. (1) kwotę 732 (siedemset trzydzieści dwa) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XI. zasądził od skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 900,36 (dziewięćset 36/100) złotych, w tym kwotę 168,36 (sto sześćdziesiąt osiem 36/100) złotych podatku VAT, za obronę sprawowaną z urzędu przez tegoż adwokata wobec oskarżonego M. S.;

XII. zasądził od M. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 254,92 (dwieście pięćdziesiąt cztery 92/100) złotych tytułem zwrotu wydatków;

Sąd wyżej wymienionym wyrokiem uznał również pozostałych oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im przestępstw, za które wymierzył im kary, jednakże z uwagi na fakt, iż apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł jedynie obrońca oskarżonego M. S., wyrok w odniesieniu do tych oskarżonych stał się prawomocny.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżając to orzeczenie w całości w odniesieniu do tego oskarżonego zarzucił:

1. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegającą na dowolnej, wybiórczej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zebranych w sprawie dowodów, wyrażającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego M. B. (1) oraz zeznań świadków T. K., A. K., A. S., które to osoby nie były nigdy świadkami dokonania kradzieży przez oskarżonego, a zeznają jedynie na podstawie relacji innych pracowników, którzy również żadnego faktu kradzieży czy też usiłowania nie

widzieli, przy jednoczesnym nieuprawnionym uznaniu za niewiarygodne, bądź niewyciągnięciu wniosków z wyjaśnień oskarżonego M. S. i Ł. C., co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, przez co doprowadziło to do jego bezpodstawnego skazania;

- art. 201 kpk i art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego Ł. C. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii innego biegłego z zakresu szacowania ruchomości albo też z uzupełniającej opinii biegłego M. Z. w zakresie ustalenia wartości śruty przy uwzględnieniu cen giełdowych, pomimo, że okoliczność ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, iż wartość śruty sojowej na dzień zdarzenia wyniosła 440 złotych, biorąc za podstawę wyłącznie ceny z jednego punktu sprzedaży i zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwa wypełniającego znamiona z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk, podczas, gdy prawidłowe określenie tejże wartości biorąc za podstawę ceny z różnych punktów sprzedaży w tym również ceny giełdowe, powinno skutkować uznaniem, że wartość ta była niższa i w związku z tym prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do przypisania oskarżonemu ewentualnego wykroczenia z art. 119 § 1 kw;

2. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na dowolnej, wybiórczej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, ocenie zebranych w sprawie dowodów, wyrażającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego M. B. (1) oraz zeznań świadków T. K., A. K., A. S., D. C., które to osoby nie były nigdy świadkami dokonania kradzieży przez oskarżonego, a zeznają jedynie na podstawie relacji innych pracowników, którzy również żadnego faktu kradzieży, czy też jego usiłowania nie widzieli, przy jednoczesnym nieuprawnionym uznaniu za wiarygodne, bądź nie wyciągnięciu właściwych wniosków z wyjaśnień oskarżonego M. S.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący konsekwencją obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. S. popełnił zarzucany mu w pkt II czyn, w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. S. od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie czynu z pkt I aktu oskarżenia jako wypełniającego znamiona wykroczenia z art. 119 kw i wydania postanowienia o umorzeniu postępowania z uwagi na wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej, tj. przedawnienia karalności,

ewentualnie

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawiał się oskarżony, ani jego obrońca – o terminie zawiadomieni prawidłowo, zaś prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania wobec oskarżonego M. S. za czyn z pkt I aktu oskarżenia wobec przyjęcia, że czyn stanowi wykroczenie, które uległo przedawnieniu, w pozostałej części wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. dotycząca czynu z pkt I aktu oskarżenia okazała się o tyle zasadna, o ile doprowadzała do umorzenia postępowania wobec przedawnienia karalności wykroczenia. W pozostałym zakresie okazała się bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

Zgodnie z dyspozycją art. 119 § 1 Kodeksu Wykroczeń kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wykroczenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Wartość ¼ minimalnego wynagrodzenia stanowi zatem granicę między przestępstwem kradzieży z art. 278 § 1 kk, a wykroczeniem z art. 119 § 1 kw. Zważyć przy tym należy, iż M. S. w przedmiotowej sprawie w pkt I aktu oskarżenia zarzucono usiłowanie kradzieży przedmiotu o wartości 440 złotych. Z uwagi na wartość mienia niższą niż 462,50 złotych tj. ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. stanowiącą równowartość 1850 zł brutto (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r., Dz. U. z 2015 r., poz. 1385), przyjąć należało, iż czyn zarzucany M. S. w pkt I aktu oskarżenia stanowi obecnie wykroczenie z art. 119 § 1 i 2 kw. Właściwą kwalifikacją tegoż czynu w 2013 r. było usiłowanie kradzieży z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk (1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. stanowiła kwotę nominalną równą 400 zł, a zatem niższą niż w zarzucie). Wraz ze wzrostem minimalnego wynagrodzenia czyn ten stał się jednak wykroczeniem.

Wobec faktu, iż do popełnienia czynu przypisanego M. S. doszło w dacie bliżej nieustalonej od września do października 2013 r., przyjąć należało, że karalność przypisanego mu wykroczenia ustała z końcem dnia 01 września 2015 r., albowiem z upływem tego dnia upłynęło 2 lata od popełnienia tego czynu (art. 45 § 1 kw).

Określając prawidłową datę przedawnienia wyżej wymienionego wykroczenia Sąd Okręgowy w Siedlcach posiłkował się stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 04 grudnia 2007 r., sygn. IV KK 281/07 zgodnie z którym, w wypadku niedających się usunąć wątpliwości dotyczących czasu popełnienia czynu – a takie właśnie wątpliwości były przecież przyczyną przyjęcia, że czyn mógł być popełniony w każdym czasie mieszczącym się w ustalonym okresie - zastosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk) prowadzi do stwierdzenia, że termin przedawnienia biegnie od chwili stanowiącej początek tego okresu. W sferze wątpliwości natury faktycznej reguła in dubio pro reo znajduje bowiem zastosowanie nie tylko w zakresie, w jakim niemożność ich usunięcia dotyczy bezpośrednio kwestii winy lub jej stopnia, wpływając na treść orzeczenia, lecz także w zakresie, w jakim wątpliwości takie przesądzać mogą o konieczności przyjęcia, że zachodzi negatywna przesłanka procesowa (Prok. i Pr. – wkł. 2008/11/13, Biul. PK 2008/1/22, LEX nr 341867). Zasada in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk do spraw wykroczeniowych znajduje odpowiednie zastosowanie w art. 8 kpw.

W tym stanie rzeczy, w związku z okolicznością, iż doszło do zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania (art. 5 § 1 pkt 4 kpw), stanowiącej zarazem bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 kpw, Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie czynu z pkt I zaskarżonego wyroku wobec przedawnienia karalności, zaś na podstawie art. 118 § 2 kpw stwierdził, że koszty procesu związane z orzeczeniem z pkt I wyroku poniesienie Skarb Państwa. Powyższe sprawiło, że bezprzedmiotowym stało się poddanie analizie argumentacji wysuniętej przez apelującego odnośnie czynu z pkt I wyroku stanowiącego wykroczenie, którego karalność jest przedawniona.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych przez apelującego w odniesieniu do czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, w ocenie Sądu Odwoławczego, szczegółowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz motywów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazuje, iż nie zasługują one na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy w Siedlcach przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów, wyczerpująco i przekonująco wskazując na przesłanki dokonanej przez siebie oceny. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, czytelny i poprawny logicznie, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy w Siedlcach wyprowadził właściwe wnioski z zeznań pokrzywdzonego M. B. (1) oraz świadków: T. K., A. K., A. S. i D. C., jak również wyjaśnień oskarżonego M. S.. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 7 kpk w zakresie oceny zeznań świadka T. K. nie zauważył, iż świadek ten zeznawał jedynie na okoliczność kradzieży śrutę sojowej, czyli czynu z pkt I a/o. Podnoszenie przez niego zarzutu w zakresie oceny dowodu z zeznań T. K. odnośnie czynu z pkt II aktu oskarżenia (kradzieży z włamaniem dot. oleju napędowego) jest zatem skrajnie bezzasadne i niecelowe.

Jakkolwiek faktem jest, że świadkowie: M. B. (1), A. K., A. S. i D. C. nie widzieli samego momentu dokonywania kradzieży oleju napędowego przez oskarżonego, to jednak istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy ma fakt, że zeznania tych świadków korespondują z innymi dowodami, tworząc logiczny ciąg zdarzeń. Ich relacje dotyczą pewnych fragmentów zachowania oskarżonego, jakie mieli okazję zaobserwować, które wraz z innymi dowodami pozwalają na szczegółowe odtworzenie okoliczności stanu faktycznego. I tak, świadek D. C. zeznał, iż to on odkrył niedobory w oleju napędowym, zauważając przy tym, iż klucz od magazynu tzw. „blaszaka”, gdzie był on przechowywany znajduje się w jego drzwiach, zamiast w szafce z narzędziami warsztatowymi (k.69). Świadek A. K. widział natomiast jak oskarżony wynosił bańkę z olejem napędowym z magazynu zamykanego na klucz tj. z tzw. „blaszaka” (k. 16). Z kolei, świadek A. S. poinformowany przez pracowników firmy (...) o zaistnieniu znacznych braków w oleju napędowym, odtwarzając zapis z monitoringu zainstalowanego na terenie przedsiębiorstwa stwierdził, iż to M. S. wynosił pojemnik z olejem napędowym z budynku garażu. Poinformował więc o tym właściciela (...) M. B. (1). Tak więc w ocenie Sądu Odwoławczego przedmiotowy zapis monitoringu z miejsca zdarzenia ma w niniejszej sprawie kluczowe znaczenie, albowiem daje możliwość bezpośredniego zetknięcia się z nim na każdym etapie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. V KK 378/14, LEX 656531), także na etapie postępowania apelacyjnego.

Z uzasadnienia Sądu I instancji wynika, że wskazane wyżej okoliczności Sąd ten w wyjątkowo dokładny sposób rozważał i oceniał, wskazując które z tych dowodów uznał za wiarygodne i dlaczego, a którym z nich tego przymiotu odmówił i z jakich powodów. Argumenty dotyczące tej oceny są logiczne, przekonywujące i zgodne z wymogami art. 7 kpk, a zatem zyskały pełną akceptację Sądu Odwoławczego i jako takie nie mogą być skutecznie podważane. Podzielając więc powyższą ocenę, ponowne przytoczenie tych samych okoliczności nie byłoby celowe. Skoro więc brak jest podstaw do podważenia tak dokonanej oceny dowodów, a na ich podstawie Sąd I instancji ustalił ten stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia, to w ocenie Sądu Okręgowego brak jest także podstaw do kwestionowania tychże ustaleń faktycznych.

Dodatkowo należy podkreślić, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, ujawnienie w miejscu zamieszkania oskarżonego kanistrów identycznych, jak te w których znajdował się olej napędowy w firmie (...), nawet przy założeniu, iż takimi „baniakami” dysponuje znaczna część mieszkańców miejscowości zamieszkiwanej przez M. S., nie w tej kwestii nie zmienia. Nieodparta logika wydarzeń stwierdzona wyżej wskazanymi innymi dowodami, iż to M. S. dokonał włamania się do tego magazynu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia bańki zawierające tenże olej.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 410 kpk Sąd Odwoławczy uznał ten zarzut za pozbawiony jakichkolwiek merytorycznych podstaw. Skarżący nie wykazał, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, czy też w wyniku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności.

Skoro więc brak jest podstaw do podważenia tak dokonanej oceny dowodów, a na ich podstawie Sąd I instancji ustalił stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia, to w ocenie Sądu Okręgowego brak jest także podstaw do kwestionowania tychże ustaleń faktycznych.

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 06 października 2015 r., sygn. II AKa 127/15 to, czy przyjęte przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe, zależy wyłącznie od tego, czy Sąd ten sprostował określonej w art. 7 kpk zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jeżeli dokonana przez ten Sąd ocena tych dowodów nie wykracza

poza wyznaczone przez ten przepis granice, to przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe (LEX nr 1927523).

Stanowisko przedstawione w powyższym judykacie aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu. W świetle powyższego nie ma wątpliwości co do tego, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję z art. 279 § 1 kk. Sąd Okręgowy podzielając więc stanowisko Sadu Rejonowego w zakresie winy oskarżonego M. S. w odniesieniu do tego czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej tego występkę nie dopatrył się również, by orzeczone wobec tego oskarżonego kara nosiła znamiona rażącej surowczości. Z uzasadnienia wyroku wynika, że Sad I instancji kierował się przy tym dyrektywami art. 53 kk i następnych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, dzieląc argumenty Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym oraz nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. S. odnoszących się do czynu z pkt II aktu oskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.